

SEKLET

N:r 4.

1954

Olle i Häliback

Han såg litet mer än vanligt folk. Här berättas hur han förutsåg sin hustrus bortgång.

I "Oviks- och Myssjögubbar" av A. Backman (Östersund 1919) berättas följande:

Han hette Olof Andersson i Helgebacken, en bonde av jämtländsk typ med fina aristokratiska drag. Till sin inre människa föreföll han något svärmisk och drömmande, mest därför att han, i likhet med Lapp-Jöns, var "seende" och hade mycket att göra med för andra förborgade väsen. Synnerligast var han specialist på jordbyggare eller vetar, vilka han påstod sig ofta träffa samman med. På väg hit eller dit kunde han ibland till synes helt omotiverat vända om, järför att han såsom han efteråt förklarade, mötte större sällskap av dylika väsen. När de kommo skocktals såsom i procession och det var fara för personlig beröring måste en "seende" undvika dem.

Olle var mest omtalad för sina erfarenheter på detta område, från vilket han hade mycket att berätta. Och berättargåva hade han, så att det var en fröjd att höra på. Men han var märklig även i ett annat avseende, nämligen såsom älskare av fjällnatur och vildmarksliv. När sommaren kom var det alltid hans största fröjd att få draga till fjälls, där han hade sina fäbodrar och sitt fiske och varest han vida omkring var hemmastadd. I anledning därav blev han snart eftersökt och anlitad som en ypperlig turistledare, på vilket område han ock räknas som föregångsman för sin ort. Först och främst och kanske mest följde han artisten Tirén, vilken som målare blev specialist på lapp- och fjällmotiv. Olle följde honom med häst och som klövjare, men även som vän och kamrat. Ty båda voro lika hänfödda av fjällnaturen, och som Olle var specialist på sitt område, var han för artisten desto intressantare. Det tröt aldrig med sagor och roliga berättelser i dessa vänners sällskap. "Och i alla möjliga ställningar blev jag avmålad", plägade Olle omtala. Men den märklige mannen karaktäriseras bäst genom en berättelse från det mystikas värd.

Hans hustru var en sommar — såsom kanske flera gånger förut — själv bopiga i Varskaftet, de vackra fäbodarna uppe bland Oviksfjällen. I mitten av juli for så Olle dit på en s. k. vittjetur för att avhämta smör, ost och andra sovelvaror, som det var behov av till slättern. Han stan-

nade över blott en dag och skulle andra dagen vända tillbaka. Hans hustru hade, som vanligt i fäbodarna, varit uppe vid 2-tiden och gått upp i ladugården för att mjölka. Olle låg och sov fortfarande, men så vaknade han med att dörren öppnades. Och se, det kommer en liten tomte in i stugan, går fram till britsen och räcker Olle ett brev, varefter han avlägsnar sig och tillsluter dörren. Olle plägar annars också tala med dessa väsen, men så hastigt uppväckt och ej fullt mornad kom han sig nu ej för med så mycket som att fråga. Först skulle han dock se på brevets utanskrift, ty det tycktes ha en sådan, men något namn fann han emellertid icke, utan det stod helt enkelt: "Detta betyder sorg." Han blev därvid något förskräckt, och ännu mer när han därpå skulle öppna och fann, att han höll tomma intet mellan sina fingrar. Brevet var borta. När husturun om en stund kom från ladugården, sade hon:

— Näsi, är du redan uppe och skall fara.

— Ja, när jag vaknade så tidigt så, det är ju bättre för hästen, att jag kommer iväg, innan det blir så varmt, svarade han. Ty han ville icke omtala, vad han sett och erfarit.

När han då färdats omkring 3½ mil och var framme i bygden, for han förbi en gård, där hans 19-åriga son var sysselsatt som timmerman. Som denne på avstånd kände igen hästen, kom han ut till vägen för att träffa sin far och höra huru färden gått.

— Och huru mår mor? sporde han.

— Joo, hon mårde nog bra, när jag for, men —

— Var hon inte riktigt frisk?

— Jo, för all del, men det är liksom jag anar något.

Sonen, som väl kände sin faders egenskaper av förnimmelser, blev genom detta svar helt naturligt något orolig, när han därpå vände om till sitt arbete.

Och det slog icke heller fel. Knappt en vecka därefter kom extra bud till Olle, att hans hustru blivit så svårt sjuk, att han fortast möjligt måste komma med häst och hämta igen henne. Han skyndade ock strax iväg, men kom för sent och fick blott hennes livlösa kropp tillbaka. Den gången blev det således en sorglig fjälfärd, och han plägade sedan omtala den som sitt livs största provning.

Automatisk skrift

I detta nr publiceras den första av en serie artiklar om de sällsamma fenomen, som gå under beteckningen "automatismer".

Automatisk skrift är ett psykiskt fenomen av den allra mest outgrundliga art. Det tycks ej heller finnas några allvarliga försök att vetenskapligt förklara densamma, åtminstone har jag ej i den eljest på psykologiens område mycket talrika litteraturen funnit sådana.

Automatisk skrift förekommer likväl ej sällan, hela böcker skrivas under denna form, personer få "meddelanden" från kända eller okända avkroppsligade andar, familjer stå i förbindelse med bortgångna genom meddelanden på automatisk väg, dikter skrivas under denna form. Här föreligger tydligen ett psykiskt maskineri av mångfaldigaste art. I "Människokunskap", del I under rubriken "Radiologi" samt i boken "Kristendomens Forntid—Nutid—Framtid", kap. "Gamla och nya Evangelier" har jag behandlat saken och lämnat flera exempel.

Ett betydande antal större eller mindre skrifter åstadkomna genom automatisk skrift förekomma. Därmed går nu så till att en person skriver i ett slags trans utan att själv ha någon vetskap om vad han skriver, pennan löper automatiskt, oftast i stark fart. Skriften är således inte åstadkommen genom en hjärnas tänkande utan på ett mystiskt sätt.

I synnerhet har på Nya Testamentets område en mångfald av olikartade skrifter uppstått. Detta visar vilken makt, som finns i dessa, samt vilken åstundan som förefinnes att få veta mera eller att få göra tillägg till vad som är historiskt förvarat. Hur dessa skrifter uppkomma, själva det psykiska maskineriet, i vad mån det är den skrivandes eget verk eller påverkat från andra här i världen eller på annat håll levande andar är en fråga av ytterst svårloöst och komplicerad natur. Något historiskt värde kunna de i allmänhet icke tillmätas, även om en och annan psykometrisk glimt troligen även kan förekomma, såsom tycks kunna ske, då klärvoajanta komma i kontakt med nya Testamentet.

Vi skola i det följande lämna exempel på automatisk skrift och genomgå möjliga och omöjliga förklaringar. Men vi skola redan nu lämna exempel på en ovederhäftig bedömning. Prof. Andrae skriver i "Det osynligas värld": "Volymen av spiritistiska protokoll äro en bitter Forts. å sid. 4, spalt 3.

SEKLET

1955

Det blev ett synnerligen angenämt återknytande av bekantskapen med läskretsen då "Seklet kom tillbaka". Intresset för vår lilla tidskrift har visat sig både oväntat och förvånande stort. Det är därför med största tillförsikt vi inbjuda till prenumeration för 1955. Tidningens lilla format och omfång ger inte utrymme att få in tillnärmelsevis det material vi skulle önska delge en större allmänhet, men det är en sak som våra läsare kunna avhjälpa. Om vi få tillräckligt med prenumeranter så blir det möjligt att utöka antalet sidor till 8 och kanske mer för samma pris. Hjälp oss därför att vidga läsekretsen.

SEKLET har tagit till sin uppgift att spegla och föra fram en del företeelser på det ideella och religiösa planet, som inte fått eller får uttryck på annat sätt (genom pressen och litteraturen). Tidningen kommer att ge artiklar i: Psykologi och parapsykologi, d. v. s. människan såsom kroppslig och andlig. — Jordbrukets förnedring och upprättelse, verkstaden där den huvudsakliga grunden till vår hälsa och sjukdom lägges. — Gifter och deras symptom, särskilt med hänsyn till livsmedelsförgiftningen. — Den eteriska strålningen och medicinska spörsmål. — Litteraturanmärkingar.

SEKLET vill i fortsättningen liksom hittills ge ett reformatoriskt innehåll för självständigt tänkande människor i tidens största frågor. Det finns säkerligen tusentals människor i vårt land, som vänta nya och klara signaler i tidens meningslösa virrvarr.

Det blir 6 nummer under 1955 och priset för hela året är rekordbilligt — endast

2 kronor

som kan inbetalas på vilket sätt som helst, t. ex. å Litteraturförlagets postgiro 5 29 99, å bilagda giroinbetalningskort.

"Den sista chansen för en framtid utan nöd"

När man läst något tjugofemtal skrifter om jorden, odlingen och folkförsörjningen, så väntar man inte finna något väsentligt därutöver. Så mycket mer blir man överraskad, då en vän kommer med en bok, inför vilken man måste utbrista som drottningen av Saba inför Salomons visdom: "Ej hälften var mig sagt." Men här är det en drottning som måste få hyllningen, en drottning i kunskapernas värld. Bokens titel är inte svensk, den är i sin tyska lydelse följande: "Die letzte Chance für eine Zukunft ohne Not." Författarinnans namn är Annie Francé-Harrar. Hon behärskar suveränt geologi och geografi, inte bara genom bok och karta utan genom vidsträckta resor och självständiga undersökningar. Därjämte en omfattande botanisk kännedom, kemi måste hon ingående ha studerat, historisk kännedom är inmängd, hon har studerat bakteriologi. Till allt detta bör läggas en ovanlig redighet i uppställningen, ett både konstnärligt och vetenskapligt språk och stundom ett spekulativt och filosofiskt tänkande. Den som skrivit denna bok är ingen vanlig människa. Det är en profet eller kanske man bör säga profetissa, som talar till nutiden på dessa nära 700 gedigna sidor. Att inte boken redan gått ut i något tiotal upplagor är ett dåligt omen för nutiden. Den borde läsas av alla agronomer och jordbruksprofessorer. Kan jordbruksforskningen gå förbi denna bok?

Ett glädjande och från vår svenska synpunkt förvånansvärt tecken är att den utgivits av Bayerischer Landwirtschaftsverlag GHBM, München, 1950.

Att på några rader återgiva innehållet i en bok, där varje sida är rik på innehåll och som omsluter en stor del av nutidens naturvetenskap, är givetvis omöjligt, men dess centrala innehåll kan återges i ett enda ord humus (mylla). Det vore kanske förnedrande att säga att den är intressant som en roman, men man kan säga att den är en roman och en sann sådan efter verkligheten om ordens öden från forntiden och särskilt dess öde i människans händer. Det är en dyster historia om hur människan i ständigt stegrad tempo förstör sitt eget hem, fördärvar jorden av vilken hon skall ha sin näring. Och under tiden tillväxer antalet i ett tempo, så att det måste svindla för ögonen på seende människor — på 100 år en tillväxt från 1.500 miljoner till 2.250 miljoner. Vad blir detta inom 50 år? Och märk, den allmänna hygien och isolering i smittosamma

sjukdomar etc. kommer att stegra tillväxten. Var skall denna få rum? Blir det inte så att det blir kamp om vem som är starkast och som därför anser sig ha rätt att besitta jorden. På detta spörsmål ingår icke författarinnan, nämner det endast i förbigående, men professor Borgström har givit vårt folk inblick i dessa förhållanden. Vid en diskussion i St. T. blev han visserligen av ett par motsagd, men motsägelsen är av den naturen att den endast stärker Borgströms position.

Författarinnan Francé-Harrar är dock icke helt pessimistisk, hon visar ju till "den sista chansen". Om man sen kan hoppas att släktet griper den sista chansen blir en annan sak. När redan mer än hälften av släktet hungrar, så torde chansen vara tämligen svag.

Boken är genomgående teoretisk, men den praktiska sidan ges även riktlinjer. Det framgår därav, att färsk spillning från människor och djur är gift, allt avfall skall komposteras, kemiska gödselmedel ta mylla utan att lämna någon ersättning, således icke bara gödsel utan mylla. Ur myllan allt liv. Förödes myllan förödes livet.

Det finns åtskilligt att tillägga till hennes behandling av sakerna och det är mycket viktiga förhållanden, dels födans försämring och därav följande sjukligheter hos människor och djur, samt den direkta giftbesprutningen. Även dessa områden kunna erhålla en ingående behandling. De göra icke utsikten ljusare.

Till slut må citat vittna om en grundsyn på livsföreteelserna: "Ytterst tillhör även humus det allt och alla genomträngande "Strålhavet", i vilket hela vår jordiska tillvaro är inbäddad. Och så måste vi således en gång för alla inställa oss därpå, att alla livsföreteelser enhetligt utlösas, ledsagas och kanske t. o. m. bestämmas av strålningen."

"Om störningen har gått tillräckligt långt, så träffar den icke blott den färdiga humusprodukten utan ännu mer de faktorer, utan vilka den icke kan bildas. Även dessa bli jämväl förstörda. Kretsloppens förfall skapar ett kaos, som förhindrar, förvirrar, försvårar hela den agrikulturens tillblivelseprocessen." — "Under förra århundradet satte man sig lidelsefullt till motvärn mot den medicinska homeopatin. Man kunde inte tro att en knappt iakttagbar minimaldos av ett medikament vore nog för att bota. Och det krävdes många ovederläggliga bevis, innan man lät sig omvändas till uppfattningen att maximalmängder alls inte äro några allsmäktiga medel" (i vårt land ligger vetenskapen ännu på 1800-talet). "I en grad, som man helt nyligen inte kunde tänka sig, är den kosmiska strålningen viktig för utbildningen av humus, för dess struktur, dess uppkomst, dess förbrukning."

V. V.

En hemsk tragedi

Vilka oförklarliga orsaker ligger
bakom denna outgrundliga
händelse?

Förekommer verkligen förutseende? Saken bestrides. Skrifter äro utgivna, som t. ex. bestrida sanndrömmar. Det finns också sådana, som bestrida alla profetiska förutsägelser. Vi ha förut nämnt exempel därpå, men vi ha också anfört klara exempel på förutsägelser genom dröm eller på annat sätt. Vi återgiva här återigen en klar och oemotsäglich sanndröm.

Följande tilldrog sig i trakten av Hamburg i februari månad 1863.

"För några nätter sedan hade en lärgosse hos en härstädes boende lussmed en förskräcklig dröm: han tyckte nämligen, att han på vägen till den lilla staden Bergedorf fick sin strupe avskuren. Han berättade om morgonen sin dröm för mästaren, och denne svarade ej utan bestörtning: 'Det är dock eget att du i dag verkligen måste gå till Bergedorf, där jag har en likvid att göra.' Gossen stretar emot och ber att få slippa; men måste det oaktat anträda den olyckliga färden. Ungefär halvvägs i Billwörder, gripes han på nytt av sådan ångest, att han går till byns fogde, som han sannolikt kände, och ber honom att för Guds skull giva honom en ledsagare över ett ensamt och farligt ställe. Fogden skickar sin dräng med honom, vilken återvänder hem, så snart han följt gossen över det betecknade stället. Men denne vågar dock ej gå vidare utan, följande drängen i spåren, vänder han tillbaka till Billwörder, där han ånyo ber fogden, att drängen måtte följa honom ända till Bergedorf, han hade pengar på sig, hade haft en förskräcklig dröm och var mycket rädd. Den hederlige mannen villför åter hans begäran och drängen blir för andra gången hans ledsagare. Följande dag inför man till byn liket av en mördad, vilken man funnit vid ett avsides beläget ställe på vägen till Bergedorf. Strax bredvid låg en stor kniv, med vilken gärningen förmodligen hade blivit verkställd. Ryssande igenkänner fogden i den mördade den olycklige smedslärlingen och kniven såsom den, vilken han dagen förut givit drängen för att därmed beskära de pilar, som omgävo ett hans åkerfält. När liket och kniven visades för drängen, bekände han genast sitt brott, vartill han då först beslutit sig, när han hörde, att gossen hade pengar på sig".

Man frågar: Vilka oförklarliga orsaker, kanske t. o. m. från ett föregående liv, ligger bakom denna outgrundliga tragedi?

Antikens mystik och den astrala strålningen

SLAGRUTA OCH PENDEL.

I de forntida religionerna liksom ännu i naturfolkens religion spelar suggestionen en stor roll. Nära besläktad därmed var också hänryckningen, transen Den heliga staven, som äger psykologisk påverkan, finner man också i olika former. Det är ytterst slagrutan, låt vara i många fall ombildad på olika sätt. Backus har sin Thyrus hänförelsens medel, "pectora calent sacro thyrsos" (Brösten, hjärtana, eldas genom den heliga staven), säger Ovidius. Inom läkekonsten utgjordes symbolen och är så än i dag en stav kring vilken tvenne ormar slingrar sig. Ormen betyder inte att läkekonsten sysslar med giftiga medel utan den betyder suggestion. Bland vissa folk användes ormen direkt som medel för somnambulism. En boorm, som från ungdomen står under inflytande av en tillika med denna uppväxt person, angriper inte patienten utan försätter densamma i somnambult tillstånd, varigenom personens undermedvetna krafter komma i verksamhet som helande. Att ormarna på Aesculpii stav äro två anger slagrutans tvenne delar. Denna tvådelning, stundom även tredelning, kommer ofta åter. Tredelningen hänför sig till trefoten, som i olika former användes vid oraklen. — Trefoten ha vi återfunnit i mindre allvarliga former i det talande bordet i vår tid. Även detta skulle ha tre fötter, som gävo svar på frågor. När jag vid 16 års ålder hade kondition i en familj, så sysslade man där med detta konstiga bord och ville att jag skulle deltaga. Men jag avböjde, förmodande att det låg något bedrägeri däri, t. ex. att man, sen man fått mig att tro på bordet, ville utskratta mig för min lättrogenhet. Emellerid gav jag akt på leken och fann att kanske bordet gav svar, varför jag därefter deltog. För att emellertid vara säker tog jag bordet upp på vårt rum, där gossen och jag bodde. Vi fingo bordet att röra sig och ge svar även vid mycket lätt vidröring. Jag kom underfund med att bordet svarade efter mina önskningsar. Därmed ansåg jag att jag fått veta vad jag behövde. Men gåtan är icke löst därmed. Den är vidlyftigare än så, såsom också forntidens orakel, mantes och rbdomanter etc. hade kommit underfund med. Kontakten med den eteriska strålningen har underfulla djup. När man numera leker med bordet, pendeln i glaset, psykografen, så tänker man icke på att alla dylika företeelser voro omgivna av mystiskt allvar, det ingick i deras religioner.

På samma sätt var det med astrologien. Kontakten med planeterna hade samband med människans dunkla öden och planeterna voro gudamakter. De förnämsta gudarna och planeterna hade samma namn. Med avseende på förbindelsen med planeterna hade pendeln tydligen haft en stor betydelse. Med pendeln hade man undersökt allehanda områden. Man

Forts. å sid. 3, spalt 3.

Redaktör och ansvarig utgivare
HARRY BLOM

Adr. Box 634 — Stockholm 1

Tel. 67 14 94. Postgiro 5 29 99.

Pren.pris 1 krona, 1954

Utkommer med 4 nummer 1954.

N:r 4. — 1954.

Namnet i natur-folkens föreställning

I alla tabun, riter och föreskrifter skola vi finna vilken betydelse namnet har.

I namnet är personen. Genom namnet kan man komma i kontakt med personen. Detta är en uppfattning, som är fast rotad i naturfolkens föreställningsvärld och som hos dem även har stor praktisk betydelse. Denna uppfattning är alls inte heller någon vidskepelse i och för sig, men den har såsom hela deras tillvaro förts in i ett vidskepligt sammanhang. Vi skola i det följande anföras huru därmed förhåller sig.

En resande säger om en indianstam, att "en av deras starkaste fördomar, vilken i samma mån synes härska även hos andra stammar, är en motvilja att nämna sina namn att man aldrig kan få veta en mans rätta namn av honom själv; men de nämna utan tvekan varandras namn." — Detta egendomliga förhållande skall bero därpå, att de sammanställa sig själva och namnet. Ge de ut namnet, så ge de ut en del av sig själva, förlora således någonting av sig själva. Därför måste någon annan säga namnet. Samma är förhållandet hos en del folk i den gamla världen.

"En australneger", säger en författare, "är alltid mycket ovillig att tala om sitt rätta namn och utan tvekel beror denna hans motvilja på fruktan, att han genom sitt namn skall kunna skadas av trollkarlar." Vi ha här en uppfattning, som tyvärr icke är endast vidskepelse utan på ett bland vissa folk känt verkligt förhållande, att namnet kan användas av vissa personer, som ha den gåvan, för att på avstånd komma i inre kontakt med personen och därigenom åstadkomma skador, liksom också namnet kan användas för att åstadkomma gynnsamma verkningar.

James Frazer skriver: "Bland stammarna i Centralaustralien har varje man, kvinna eller barn, vid sidan av sitt personliga namn, som brukas allmänt, också ett hemligt eller heligt namn, som strax efter födelsen tilldelas barnet av de äldsta männen och som icke är känt för andra än de initierade medlemmarna av gruppen. Detta heliga namn nämnes aldrig annat än vid mycket högtidliga tillfällen; att uttala det så, att kvinnor, eller män av annan grupp kunna höra det, skulle anses som ett synnerligen allvarligt brott mot stammens sedvänjor, lika allvarligt som det mest flagranta fall av hädelse hos oss. När det överhuvud uttalas, sker det endast i viskande ton och först sedan de noggrannaste försikighetsmått vidtagits för att det icke skall höras av någon annan än medlemmar av gruppen. Infödingen tror, att en främling, som lärt känna hans hemliga namn, därigenom äger en särskild förmåga att skada honom genom trolldom".

Samma förhållande har funnits och finnes flerstädes, t. ex. hos de gamla egyptierna. "Bramanbarnet får två namn, ett för allmänt bruk, det and-

ra ett hemligt namn, som ingen utom dess fader och moder böra känna till. Denna sed avser att skydda mot förtrollning, emedan en besvärjelse endast verkar genom det rätta namnet. På samma sätt tro infödingarna på Nias, att andarna kunna skada en person, vars namn de hört. Därför nämner man aldrig namn på barn, emedan dessa anses vara särskilt utsatta för de onda andarnas angrepp; på av andra andar särskilt hemsökta platser, såsom t. ex. djupt inne i skogen eller vid flodstränderna eller invid en porlande källa, brukar man ofta av liknande skäl avhålla sig från att nämna varandras namn."

Det anförda är endast exempel på det stjälsstillstånd, i vilket naturfolken befinna sig nästan allestädes. De äro från födelsen till döden omslutna av "tabun". "Tabu" är ett ord, som innesluter uti sig betydelsen "rör inte vid, akta dig, det är förbjudet, det är farligt". I detta tillstånd leva "de lyckliga hedningarna", som ingalunda äro vad Hedenius kallar "religiöst oskyldiga", d. v. s. som aldrig haft några religiösa betänkligheter och konflikter.

"Tabu" finna vi även i Gamla Testamentet. Vi finna det där förnämligast i Mose lag. Hela livet hos hebreerna var omgärdat av föreskrifter, och var redan Mose ok tungt, som man kan se framför allt i 5 Mos. kap. 28, så voro "de äldstes stadgar" ett ytterligare tillägg, som insnörde livet i de minutiösaste föreskrifter.

En mängd förbud, föreskrifter och iakttagelser kan man även finna hos vårt folk långt efter kristendomens införande, varom vår allmogekultur bär vittnesbörd. Dylika snäva levnadsföreskrifter har också astrologien gett och ger, där den missbrukas, då varje dag får sina förhållningsregler. Men astrologiens missbruk är en sak, dess verkliga betydelse en annan. Den som följer med denna tidning skall finna vilken oerhörd roll den spelat i människosläktets tillvaro.

I alla tabun, riter och föreskrifter skola vi finna vilken betydelse namnet har. Denna betydelse skola vi även finna, då vi komma till det högsta religiösa stadiet inom mänskligheten. Vi finna det redan i det som utgör kärnan i det Gamla Testamentets religion, nämligen i de tio budorden, i speciellt andra budet: "Du skall icke missbruka Herren din Guds namn etc." Budet är visserligen negativt, vilket anger ett lägre stadium, men likväl en koncentrerad hänvisning till namnet. I högre form möter oss namnet i Nya Testamentet. Ett par psalmer i vår psalmbok ha skönt uttryckt de nytestamentliga namnen: 335, "Fader, jag i detta namn etc.", samt 65, "Jesu namn begynna skall allt mitt företag etc." — Det är dessa namn,

som frigjort en del av människosläktet från tabuförskräckelsen, den må framträda i yttre former eller utgöra det naturliga människohjärtats ångest inför det okända, ovissa, framtidsdiga. Tabuförskräckelsen skall utbytas mot vördnad. Förloras även vördnad och förnimmelsen av helighet, då har människan förlorat sig själv till det nedommänskliga. Då har naturmänniskan med all sin vidskepelse, sina riter, sin tabu en mera mänsklig tillvaro.

I Gamla Testamentet fanns ett namn, som inte fick uttalas, det var tabu. Namnet skrevs med hebreiska bokstäver jhvh. Under senare tider har man sökt tillsätta vokaler, ömsom har det blivit Jehova, ömsom Javeh. Det ursprungliga namnet torde ha varit Johevah (de manliga och de kvinnliga attributen i ett namn). Ett annat namn i G. T. är Adonai (Herren). I Nya Testamentet finns inte namnet jhvh. De båda namnen ge olika pendelutslag. Motsatta! De gammaltestamentliga sekterna använda namnet jhvh. Detta används även inom frimureriet såsom orakelspråk i förening med "förbundsarken".

Det finns ett par böcker, som gå under namnen "sjette och sjunde Mosebok." De äro grundade på namnsammanställningar av gammaltestamentliga namn för att medelst dessa utöva vad man brukar kalla "svart och vit magi". Den sjette har en ljusare karaktär, den sjunde är uppfylld av svartmagi. De ha troligtvis tillkommit under de första århundradena e. Kr., den judiska kabbalistikens tid. De ha varit hemlighållna, men under senare tider kommit ut i avskrifter.

Vid blodstanning på psykisk väg är namnet av vikt. Medels detta kan kontakt erhållas på långa avstånd. Vi ha där en trådlös telegrafi.

(Forts.)

ANTI-KENS MYSTIK...

Forts. fr. sid. 2.

hade funnit att olika delar av handen gävo utslag i överensstämmelse med de olika planeterna. Platsen nedan om ringfingret gav samma pendelutslag som solen. Den kallades därför Solberget. Nervcentrum i maggropen ger samma utslag och kallas därför för Plexus Solaris (Solfåtan). Platsen nedanför lillfingret ger samma utslag som kvicksilver eller som planeten Mercurius. Om det är kvicksivret, som givit namnet åt planeten, eller om det är planeten, som givit namnet åt kvicksilvret må vara ovisst, men båda ha gett namnet Mercurius åt platsen för pendelutslaget. Platsen på insidan av handloven ger samma pendelform som månen, vilket är utslaget för gråsten. Den kallas därför för Månberget. Platsen nedanför långfingret Saturnus, för pekfingret Jupiter, mellan Mercurius och Månen Marsberget. Så stor betydelse hade alltså de förbindelser, som uppnåddes med pendeln. Dessa förbindelser finnas givetvis även utan denna, men denna gav förbindelsen form.

I det föregående ha vi funnit förbindelser med slagrutan och pendeln i Bibeln.

(Forts.)

Mordbrand

När man hösten 1954 rest efter vägar på Sveriges landsbygd har man sett röken stiga upp på fälten allt ifrån Södra Sverige till det Norra. Det är återstoden av skörden som brännes. Det som inte kan omedelbart säljas, som inte omedelbart kan omsättas i pengar, det går upp i rök.

Vad är det som sker vid dessa bränder? **Det organiska livet, som finns i halmen och jämväl en del av detta i översta skiktet på åkern, mördas.** Vad blir kvar? En del kemikalier, som funnos i halmen, men även en del sådana ha gått bort i röken och vattenångan. En förtorkad aska lämnas kvar.

Jag såg en åker på ett kreaturlöst jordbruk. Första året raps, andra året säd, tredje året arter, fjärde året säd. Vart år de vanliga gödselsalterna, vart år förbränning av halmen. Nu undrar jag, hur godsägaren ämnar behandla åkern det femte året. Träda och grüngödsling syns ej heller till. Nu undrar jag också på en annan sak, hur länge de styrande, i detta fall främst representerade av jordbruksexperten och deras råd, skola låta det fortgå på detta sätt.

Nu hör man ju visserligen den indignerade protesten: Vad angår detta den stora okunniga allmänheten, som inte genomgått några lantbruksskolor, inte läser lantbrukstidningar, inte deltar i lantbrukskongresser! Det angår dem inte mer än huru den medicinska vetenskapen arbetar med vivisektion, ympningar, sprutbehandlingar o. dyl. "Skomakare, bliv vid din läst", pligga dina skor, lärare, bliv vid din pulpet, plugga med dina barn o. s. v.

Det låter allt riktigt. Var och en borde sköta sin syssla utan kritik av andras. Bara inte Lichtwarks ord vore alltför sanna: "Var och en är idiot i sitt eget fack." Jag undrar, om inte jordbrukarna förstå vad de göra, då de bränna upp halmen. I så fall böra de ha en erinran om att även andra förstå det. Det är en sak som även angår andra. Det angår oss andra hur dan den potatis är som vi köpa. Det angår t. o. m. ofödda släkten hur det nuvarande sköter och behandlar jorden med hänsyn till framtiden. Det är på tiden att vi framställa kravet på inbördes förpliktelser även med avseende på framtiden.

Här må anföras några ord av Prof. Seifert i hans skrift "Der Kompost" (Oldenburg-förlag, München 1950): "En bonde får inte längre tillåta, att något bränns upp på hans gård som inte är direkt vedbrand. I röken av varje potatisblast och ängs- och åkerbrand flyger hans åkers fruktbarhet och hans egna pengar bort. Allt, som åkern frambragt och som icke förbrukas på gården själv eller därifrån försäljes, måste tillbaka till gården och förvandlas till kompost. Men som sådan skall det bli en ständigt sig förnyande källa till hälsa och till en ständigt förblivande näringsrik och värdefull bondejord." Den gången var det en expert som talade.

Astrologien i forntidens naturreligioner

Astrologien kommer att få en avdelning i SEKLET. Vi börja här med en orientering.

Vad är astrologi? Det är vetenskapen om stjärnornas inflytande på människan. Men kan man väl kalla denna gamla vidskepelse för vetenskap? Ja, var tid kallar ju sin vidskepelse för vetenskap, allra helst i vår egen tid. Men vi kunna skilja på exakta vetenskaper och approximativa vetenskaper. Exakta äro några få områden inom det mänskliga vetandet, approximativa de flesta. Astrologien hör till de senare. I själva verket äro dessa icke mindre betydelsefulla än de förra, i vissa avseende tvärtom.

För att bedöma astrologien böra vi först uppställa frågan: Finns det fakta, som bekräfta stjärnors inflytande på människorna? Vad månens inflytande på både människan och naturen omkring henne beträffar, så är detta erkänt såsom varande av mångfaldig art, en astronom redogör för 15 olika inverkningar på människan. Vidare erkännes inverkan av solfläckarna och starka protuberanser på solen. Här kan man fråga: Gäller inte just i detta fall att "den som sagt A måste säga B"? Sammanställningen av vissa planetkonstellationer äro ävenledes erkända, även av dem som ej närmare ingått på studiet av astrologien i allmänhet. Vi kunna här anföra vad en tysk astronom erkänner: 1. Solfläckarnas inflytande på jordmagnetismen, väderleksförhållanden, hälsotillstånd, epidemier samt psykiska massrörelser. 2. Planeterna och solfläckarna stå i förhållande till varandra. 3. Planetkonstellationer ha ett visst inflytande på jordiska förhållanden, särskilt sammanställningen Jupiter-Saturnus. 4. Människotyper och astrologiska förhållanden visa motsvarigheter.

Med dessa medgivanden äro i själva verket grundvalarna för astrologien erkända, även om man vill ge företeelserna annat namn. Huru långt kunna nu inflytelserna sträcka sig och i vilken mån kan man systematisera dem? Här öppnar sig ett område för vidlyftiga vetenskapliga forskningar. Dessa ha också skett.

Långt, långt tillbaka i den töckniga forntiden, då människorna dag och natt levde i naturens sköte och sågo dess skiftningar i en oupphörlig ström, hade de gett akt på sammanhangen och upptäckt stjärnornas inflytanden. De voro makter. De klarsynta kände till strålningsmakterna i naturen. Stjärnorna blevo levande väsen. Planeterna utsöndrades från de andra stjärnorna. Man hade gett akt på att dessa utövade ett mera påtagligt inflytande. Man hade genom pendeln funnit att de gävo olika pendelrörelser genom den strålningsverkan, som de utsände. Dessa typer återfann man också i olika delar av handen.

Alla dessa företeelser satte man i samband med en utommateriell värld. Planeterna blevo gudar eller rättare sagt de blevo uttryck för guddomen. Bakom mångfalden sågo de dock ofta en enhet. Genom erfarenheten att stjärnornas påverkan kunde vara gynnsam eller ogynnsam, sökte de genom ritualer offer och böner vinna dessa gudomligheters bevägenhet.

Astrologien omfattades under forntiden av dess mest namnkunniga personer, såsom Platon, Aristoteles, Seneca, neoplatoniker. Under nyare tid har astrologien blomstat även inom kristenheten. Man behöver blott nämna namnen Newton, Kepler, Tycho Brahe för att förstå dess vetenskapliga ställning.

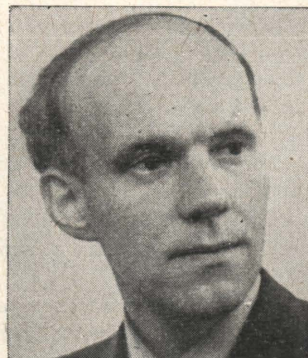
Men astrologien hade inte blott en vetenskaplig ställning. Den användes även för ocker och falska tolkningar och överdrivna anspråk, varpå en del drastiska exempel finnas. Furstar ställde ofta sina förhåvanden efter de råd, som astrologer gävo. — En astrolog hade kommit i onåd hos den franske kungen, och denne ämnade avrätta honom, varför konungen kallade honom till sig. Konungen frågade: "Kan du säga mig när du skall dö?" (Kungen ämnade ju avrätta honom). Astrologen, som visste faran för sig själv, svarade: "Ers Maj:t, det är skrivet i stjärnorna att jag skall dö en vecka före Ers Maj:t." Kungen sökte sedan på allt sätt omhulda astrologens liv.

Vi ha härmed endast gjort en allmän översikt över astrologien. Vi skola återkomma med mera ingående uppgifter. På svenska ha vi numera veterligt ingen ingående behandling av astrologien. En bok av Paul von Gerich är utgången. En mindre skrift över zodiakens och planeternas inverkan i allmänhet m. m. finnes i en skrift från Litteraturförlaget: "Leonidas, Astrologisk karaktärstolkning" (3: 50, 93 sidor). I denna finnes ett stort antal kända personers födelsetid, huru Nostradamus erhölet sina förutsägelser, om Cheops pyramiden såsom byggd efter astrologiska beräkningar samt Platons berättelse om det sjunkna Atlantis. Det har ansetts att astrologisk kunskap i Egypten, främre Asien och Atlantis skulle ha samband med varandra, vilket är mycket sannolikt, synnerligast som även kulturrikena hos Amerikas indianer hade astrologiska tydningar och tecken med bilder liksom djurkretsen, om också olika former. De båda kontinenterna stodo tydligen i förbindelse med varandra över Atlantis. Emellertid funnos astrologiska beräkningar även i Kina och Indien redan åtminstone ett par tre tusen år f. Kr. Allt hänvisar således till ett ursprung från den avlägsnaste urtid.

AUT. SKRIFT... Forts. fr. sid. 1. besvikelse såsom budskap från andra sidan." Hur vet nu Andrae den saken? Jo, han har läst en roman av Upton Sinclair, där denne behandlar den. Således var den hämtad ur en roman — då var det inte så noga med vetenskapligheten! Det finns "volymen" av helt annan natur, t. ex. "Det finns ingen död" av Florence Maryat, "En musikers psykiska upplevelser" av Florizel von Reuter eller "Horizons of Immortality" genom mediet Adila Fachiri. Bli även dessa

i alla avseenden "en besvikelse", då bli nog även de teologiska skrifterna en besvikelse. Det beror ju också på vilka anspråk man ställer på meddelelserna. Fordrar man meddelelser, som gå utom allt vad vi få från andra håll, då blir man naturligtvis besviken. Men även en professor bör studera en sak och inte lita på den auktoritet han förmodar besitta. Tyvärr möter man ofta professorsvisitet som inte är något annat än en slentrian från fädernas misstag.

(Forts.)

Med. lic. fil. o. teol. dr
John Björkhem

De hypnotiska hallucinationerna

Andra upplagan

Häft. 9: 50.

Detta arbete utgör den mest fullständiga framställning av hypnosens sällsamma fenomen som någonsin utgivits på svenska. Till grund för arbetet ligga över 16.000 experiment med mer än 1.500 försökspersoner. Förf:s erfarenhet är sålunda överväldigande.

Det stora problemet

Bevismaterial kring ett liv efter detta i kritisk belysning
av George Lindsay Johnson

Häft. 12: 50, inb. 16: —

Genom en vetenskaplig, skarpsinnig och kritisk granskning av ett överväldigande parapsykiskt material lämnar författaren starka bevis för livets kontinuitet.

För slagruta och pendel

Från Tyskland ha vi införskaffat bl. a. följande skrifter och material:

Das ABC des Rutengängers
kr. 12: —

Pendellehrbriefe, kr. 11: —
Gradskiva, kr. 2: 25

Karaktär-gradskiva, kr. 2: 50

Pendlar å kr. 2: 25 o. 2: 75

Om något av detta skulle vara slut kan det dra några veckor innan leveransen.

Litteratur på svenska
av V. Vallberg:

Mystik och realism, kr. 2: —

Den eteriska strålningen, kr. 3: —

Intelligensmätningar och tidspejlingar, kr. 4: 50

Läste ni Gunnar D. Kumliens artikel å sid. 4 i Stockholms-Tidningen den 5 dec.?

Ni måste läsa Dan Aberg's nya bok som kommer i början av januari 1955. Det blir hans uppgörelse med "waerlandismen" och bokens titel är

"Are Waerlands ödesdign misstag"

Det blir med andra ord en omvärdering av den svenska hälsorörelsen och dess ledare av den som under årens lopp stått honom närmast.

En uppseendeväckande bok.

Pris kr. 4: —.

Inga tårar mer

En moders psykiska upplevelser
av A. Stuart

Häft. 4: —

Att här i denna värld proklamera "Inga tårar mer" måste förutsätta en speciell syn på döden, vilken av många anses för det enda vissa i vår ovissa tillvaro. Det gäller nämligen i Mrs. Stuarts bok just de tårar, man faller i tung sorg, hopplös saknad eller bitter förtvivlan vid den slutliga skilsmässan. Att kunna säga "Inga tårar mer" måste betyda, att förf. tror, att det inte alls är fråga om någon verklig skilsmässa.

Mrs. Stuarts eget förord, liksom boken i sin helhet är buret av en strålende visshet, byggd på här skildrade, mycket intressanta erfarenheter och mänskliga upplevelser efter en älskad sons bortgång.

Bortom töcknen

av R. J. Lees

Andra upplagan

Häft. 6: —, inb. 9: —

Boken skildrar hur livet fortsätter efter den lekamliga döden. En man, som gått över gränsen, får möjlighet att återvända, berättar om sin nya tillvaro och framhåller att människorna ofta missatga sig beträffande det tillkommande livets gestaltning. Hans budskap sprider ljus över bibelns utsagor, skingrar moln av tvivel och skänker tröst i sorgen.

Från LITTERATURFÖRLAGET
Box 634, Stockholm 1.

rekvireras här förprickade böcker att sändas mot postförskott.

Namn

Adress

Postadress